

כפ:

עין משפט
נר מצוה

כח א מתי פיה מכל
עטרת יוחיז הליב:
כח ב מתי פיה מכל
ששית הליב ופיה
מכל פסול המוקדשין
הלכה יח:
ל א מתי פיה מכל
ששית הליב מכל
עשין סנ טושיב יודי פי
ד עקף:
לא ד מתי פיה מכל
פסול המוקדשין
הליב:
לב ה ו מתי פיה שם
הלכה יח:
לג ז מתי פיה מכל
זרומה הליב:
לד ז מתי שם פיה הלכה
יז:
לה ט מתי שם פיה הלכה
יז:

דבינו גרשום

[illegible]

א' אני אפי' (3) פסול שאידע

(א) לכאורה נראה דל"ל אפי' אי

השוחט פרק שני חולין

מנ בן הוי י"ה עבודה באחר. הוה מלי נמי למיפךר א"כ הויא
 ליה שמיטה בשנים כיון דאם לא מירק פסול ואין שנים שומטין
 בזמנא אחד אפילו בזה אחר זה דממוכה לקמן בשמעתין וא"ת ומאי
 קשיא ליה מעבודה באחר הא בפרק טרף בקלאי (יומא דף מו.)

יאמא מאן דסבר אפילו שמיטת פו
 ב"ג בור ואפילו מאן דפסיל היטו
 דוקא פרו דקאטא לחובת יד"כ וקא
 עליה אהרן ומוקא אלב תמיד דלא
 שייך לחובת יד"כ ולא קא עליה
 אהרן ומוקא לא ו"ל דמי"ט פסול
 מדרבנן: **למה** י' אהרן. ואע"ג
 דנחלוין נמי בעיין כל השנים למחלה
 דמי"ט כיון שיש דוחק דבר כי הו
 ינו לעשות ע"י אהרן: **אמר** ר"י
 שמיטה דר"י כבא אינה לשמיטה אלא
 כבסוף. **אמר** ר' אבהו ק"ל הכי
 דאמר ר' זבדא: **דוחים** (ד' ג') אפ"ה לא חשיב
 הכי כדאי תלת דלמנה כ"ל לגבי
 דרבי יוחנן ברין פרק החולין וינחה
 (ד' ג') משום דק"ן משמיה דלוי אמרה
 ד"ל: **בגון** ששחט סימן אחד
 פ"י בקונטרס בעוף
 דנקטתס וקסא לפירוט דמי"ט דמאן
 דפטר כיון דנמליקה בחוץ לא מחייב
 אלא בשמיטה והרי עשה הכשר שמיטה
 בצמח ורבי יוסף נמי למת לא למינקט
 פסרה ע"י עשה מה מעשה טהא היטב
 הוה ליה למימר משום דהכשר שמיטת
 העוף נסמין אחד ועוד דנקט רב
 יוסף דלאח בחוץ ואחד בפנים נמי
 שמיטת שמיטת ע"ה שנים בפנים
 פסרה ואי בעוף לא הו הכשרו אלא
 דנמליקה וחייב ה"ל למינקט ולא
 פסולה ונראה לפרש דאירי בזהמה
 ופסולה דנקט רב יוסף לאו דוקא
 דחייב נמי לכולי עלמא דאי חיוצא
 חייב א"כ לוקי פלוגמיהו כסמין אחד
 בצמח וסמין אחד בפנים ופליגי
 בצמח ואח"כ מוקי לה במיטת
 סימנן בחוץ וגמרו בפנים וא"ת
 יבסוף פרקין (דף ט') ג"י הא דמיטת
 שמיטת טהא שבת בחוץ לעבודת
 כוכבים חייב ג' טהאות ומוקי לה
 במעטא העוף שהיה עלי קנה פגום
 והיוסף עליו שם נהא דלחו כולה
 בגדי הדדי ולכך נקט טהאת אחי נקט
 נבחה נקט פגום ואע"ג דסמין אחד
 לעבודת כוכבים אסרה וכו' לא מחייב
 ששום שחטיו חוץ וטהא אחי כיון
 דבנבחה נמי מייחב כסמין אחד
 משום שחטיו חוץ לשמיטת וכן
 נבחה קנה פגום ואע"ג דסמין אחד
 לא מייחב משום שבת שלא תקן כלום
 מה בקי מ"מ כשיגמור סמין שני
 מיהא לחייב משום שבת ויש לומר
 דאחרי דמחייב כסמין אחד הלא היטב
 משום דגמר הכי בפנים אלא הכי
 דאירי בשחט לעבודת כוכבים מכיון
 דאסרה כסמין ראשון לא חשיב

היו שם חזק במתחן. כל בשר והו
 יתנו ומתקבלים שמיטה דאמר דאגדו חזקו למפרע ולאו
 שמיטה הוה כלל גבי פרה לכן נקט דאגדו חזקו במימן אחד ולא
 פירש לקמן בקוטרס: **אירע פסול בשחיטתה**. פ"ה כגון ומגזלה
 ירמיה מפרש פסול של מלאכה אחרת דומית דהוא דלי אחרת שמיטה
 ומי ים חילוק במלאכה בין קודם פסול בין לאחר פסול. וא"כ לפלו
 דאמר שמיטת בשר במקום שאין מתקבלים שמיטה דאגדו חזקו למפרע
 פרה בכשרות אבל אירע פסול בזאתה אין לחוש דכבר נעשית השחיט
 ב' שומעין וזה אחד היינו לכתלה אבל דיעבד כבר כמו אחד שומע
 בקדשים וא"כ אחיז לפלוז בכשר דפרה וי"ל דמיון לכתלה אסור מ

וכי רישנה לשחיטה מחוללה וכי ודאי

מולו למרק. משום דס' ואני שמעתי ביומא משום ברוב עם הדרת
מקן ואין לניבן קד"ח כל עבודות גמי והרי החבוב הקפיד בצי"ב
ויגרס את רוב עם: אינה לשמיטה. אין השמיטה קריה שמיטה אלא
בפוסה ולקמיה מפרש למאי הלכתא: ישנה לשמיטה. אין קרי
שמיטה: פסולה. ואפילו למ"ד אינה
לשמיטה אלא לבסוף ולא מיקרי
שמיטה עובד כוכבים מיהו שמיטה
ישראל גמי לא הוה איהו לא כקוק
נעלמא ואזיטרפא לה: מעשה ערפס.
מעשה שהיה כדי וכשיעור לטורפה
זו נעשה מה צד עובד כוכבים:
עול העוף למעלה מחוט הסיקרא
חטאת העוף למטה דאחריז גזיחים

(דף קד: טו.) **שְׁהִי עֵשֶׂה כִּסֵּה**
[מַעֲשֵׂה חֲטָאתָ הַעוֹף] לְמַעַס.
בְּמִקּוֹם פְּסוּלָה מַעֲשֵׂה שְׂחָוֹ חֲשׂוֹ
בְּחֲטָאתָ הַעוֹף לִבְכַּשְׁתִּיזוֹ בְּכָךְ שְׁמִילָתָהּ
חֲטָאתָ הַעוֹף בְּסִימָן אֶחָד הַיֵּכָךְ הִ"ו
חֲשִׂיז לְפֶסֶל אֲשֶׁר דְּבַעְתָּ לָא הוּא
סוֹף מִלִּיקָה עַד גִּמְרָה הַשָּׁנִי מִיֵּחִיב.
מִשּׁוּם שְׁטוּי חוֹן: מִר לֹא אִמֵּר
הִכִּי. דְּלִילוֹ בְּעוֹף אֵם שְׁחַט סִימָן
לְרִשּׁוֹן בְּחוֹן מִיֵּחִיב שְׁחִיז לְדִבּוּתָהּ
כִּסֵּר בְּפִנִּים בְּמִילָתָה חֲטָאתָ הַעוֹף
הַשּׂחֻט שׁוֹף קִדְשִׁים בְּחוֹן חֲשִׂיז
דְּלִיף מִרְבִּיזוֹ לְשֹׁבֵר יִסְחָטוּ בְּשִׁמְעַת
קִדְשִׁים כְּפָרָה הַשּׂחֻט (הַשָּׁנִי קו:.) אֵל
הַמִּלְכָּה (דף קד: טו.) אֵת הַעוֹף פְּסוּל:
הַעֲסוּקִין כְּפָרָה. אֲדוּמָה: גַּמְחֲסֵלָה
וְעַד מוֹפֵס. בִּלְחַת עֲבֻדוּתֶיהָ בִּין
בְּחֲלָנֶה וּבִין בְּחֲתָלָה וּבִין כְּסוּף:
חֲמִטָּאן אֵם הַכְּנָדִים. כְּדִמְעִי
(בְּמִכְרִי יט) עֵץ אֶזְרָוֹז וְשִׁמִּי חֲלֹעַת
וְהַשְׁלִיךְ אֵלָן שׁוֹף שְׂרִיפָה הַפָּרָה וְסִמְךְ

ליה וכבס בגדיה הכהן וגו' וכתב
 בשפרתם והשוךר אותה וגו' ותעלה
 כ"ספיר" אס המשלך את האבן
 מעמלה בגדים השורק כ"ס מה"ת
 והשוךר בל הכתוב ולימד על כל
 העסקים צפרה מתחלה ועד סוף
 שיהיו מעשים מצדנות בגדים:
ופוסלין אותם במלאכה. אס נתעסקו
 עמה במלאכה אחרת כגון ששטו
 וחקק עמה דלעת דתניא (ספרי חקק
 יו ג) ושטו אותה"ל בל הכתוב ולימד
 על הפרה שטתא מלאכה פוסלתה
 בשמיטתה וחקק את הפרה"ל בל הכתוב
 ולימד שטתא מלאכה פוסלת בשפרתה:
בשמיטתה. כגון שנתנלה: **אינה**
מעמלה בגדים. שאין כלל עבודה
 ואס אסף אפרה אל שרפה כלל נגע
 בה אל אפלו נגע בה בשטוי כלל
 עך שלא עמלתו משום נבלה אינו
 עמל משום מתעסק צפרה שאין
 כלל פרה אדומה: **בזהב.** כהנא
 דאם שהיה מזה הימנה ו' פעמים בגד
 פתח של היכל דכתיב (סס יו) והוא אל
 נכח פני וגו': **קודם פסולה מעמלה**
בגדים. דמתעסק צפרה הוא וכבר
 נזכר

הוא כלל. שהרי קופה הרי"ה אצל ה"ה דגמרה שחיטה ממש אימא לך
בכחיה קריה שחיטה ומחלה ועד סוף: לפלו. נמי האי מנא נבכר
דפרה אפילו צפרה שלא נפלה ש' נחלק בין נבדלים לנבדלים:
סמימחא

בשחיטה עולה ואמאי נקט הואה ואע"ג דליירי בפסול מלאכה מ"מ
והו' שחיטה היא כלל דכיון דמקלקלה א"כ לא נעשה עריון כלום לשם
בשכרות: תרי' גברי בחד ויבחה קאמרת. תימא הא ע"כ שלא יהיו
וצחים דמוקין לעיל ממתיקין דשוחט ב' ראשים כאחד שחיטתו כשרה
וא' דלא שמיחא היא אע"ג דפריך לפלו ב' צ' סודרים היא שמיחא טפי:
והיני

ולא קשה לא מצית למיפריך ודאי הכא אינה לשחיטה אלא לבסוף אבל במקום אחר עדיין טעם אלא לבסוף: (ג) ומחלוקת בין ר' אליעזר בר' שמעון ובין תנאים דכ"א שנים שוחטין

(ג) דברי רבינו אלן הם משוללים הכנה דחוי מנין מחלוקת ראב"ש
לפני מהרמז ומהר"י בואו זצ"ל.

מסורת הש"ס

יומא לב: עג. אירוח
 (ב) ב"ק עב: (ג) ונחיש
 פסחים סג. לקמן ל.
 (ד) ב"ק עב: (ה) פרה
 ע"ה ת"ד ע"פ: (ו) ע"ן
 ג'ש"י דברים יב
 גמ: (ז) ויקרא יז
 ויקת יז: (ח) ונמנער
 (ט) וסס: (י) ויע"פ
 (יא) יומא לב: (יב) ח"ב:
 (יג) יומא לב. חוס' דיה
 (יד) וכו' ב"בא היעיד
 (טו) ויע"פ חוס' ב"מ
 דיה נמנע חוס' ע"ן
 (יז) וחס' ב"בא יב: דיה
 דב אש"י.

יורה אור השלם

רק בכל אות נפשו
יבנה ואכלת כשר
יבנה יי אלודיך אשר
לך בכל שערך
טמא והעדר יאכלנו
גבי וקאיל:

דברים יב טו
וכי תזבח זבח
למים לך לרצונכם
יבנה: ויפרא יט ה

הגהות הב"ח

(ד) ר"ש ד"ה מר לא וס' דקס' השומע דף קו אכל וקולק. נ"כ סס כחשה דף א' (3) תוס' ד"ה כנון ו' ונראה למרש דל"ר דהמה ופסור למיד ונה לשחיטה אלא חוק ורב יוסף לכ"ע חייב שהרי עשה בה עשה חטאת העוף חזין ופסולה נקט רב יוסף:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
[גמ' דמנינא תזכח
מרה אור לין דברים יב
ואל נחמק: ב] הר"ה
דע וכו' בין קודם פסולה
ללאחר פסולה. ג"כ עין
החדושי רשנ"א והר"ן:

מוסף דעם

ויבן. ^א ידא פסול
 ערבבן. היטל וול עמלו
 ש' הול נצ'ר סטול ו'
 ר' ריוו של אחד כמיו
 גלין מן. ^ב ירוסא זב'
 ש' שניו רור אחד
 נוף בר. ^ג ממשנא ימלא
 א' חולין נא' קדש
 א' אבד לשריטה ^ד זב'
 אל' בסוף. א'ן שטיט
 נלחא אל' לבקו.
 א'ן מיעט נא' חתש
 ד'ש חן למקום או
 ק' חן או מחשב אל'
 ק' חן או מחשב אל'
 ק' חשב בסוף שטיט
 נ' ^ה צב' מ' מחלה ועד
 ו'ל ו'ל מ' חשב
 כ'יל מחשב (שש)

שיטה מקובצת

ותניא כל עבודת
ד"ר. נ"ב בכל הספרי
כתוב ותנן וכן כתוב
ב ב"מ: כ"א ואין
אומר כך ד"ר:
מתחלתה ועד סופה
נחת מכל עבודותיה:
אע"ג דרבא ס"ל הכי.
ב ע"י תוס' בכורות
י"ד ע"א: כ"א אלא
נחתך בשר בעלמא והוי
כמו נחלקלה: